

вѣстила му бѣше сичкитѣ подробности на туй приключеніе, и той пожелала да види на послѣденъ пѣть дъщерката си и като видѣ бездыханното студено тѣло падна на колѣни и искаше отъ нея прошкѣ, палуваше ѿ и отъ жалость не можеше да прекъсне плача си.

Лъкарътъ който ся завърна въ Мънастыря, отецъ Исихоръ, старицата и единъ каноникъ който беше тамъ, молиха Князя да не стои много предъ тѣзи жална картина и да си отиде. Той пріе свѣта имъ и заръча на старицата да ся постараетъ за сичко, щото погрѣбеніето ѿ да стане благоприлично.

— Ще ѿ погрѣбимъ въ църква, и можите да въобразите какво ще бѣде погрѣбеніето, отговори старицата.

И Князьтъ ся махна отъ този плачевенъ домъ, като вѣлиеше люто оногова, който го наклони да върли чедото си въ този мънастырь, и самага себе си, който за единъ предразсѣдакъ и за една ниска свѣтска почестъ не рачи да даде момичето си за съпруга на сына на единъ простъ търговецъ.

Щомъ като влезе въ къщата си, повика мажордона си и му рече да приготви сѣндѣцѣтъ му за пѣть.

— Ще пѣтувате?

— Ще са махна отъ Краковъ за сякога. Не могѣ да търпѣ вече тозъ градъ — жалостъта и бѣніето на свѣстѣта ми много ще скратѣтъ остальи ми животъ.

Подиръ пладня онѣзи колесница, която бѣше занесла Варвара на Мънастыря, заносваше и Князя Убрихъ на доброводно заточеніе.

Писано было въ послѣднитѣ листи на Исторіята че Полонія трѣбаше да наведе главѣ подъ робството и да бѣде раздѣлена между завоевателитѣ. — И Европа отъ сичкото